

at jeg igaar angav det Tidspunkt som det sandsynligste i Tilfælde af Opløsning.“

Torben nikkede. Han tænkte paa, at Valget altsaa akkurat vilde falde paa den Tid, da han haabede at kunne holde Bryllup.

„Jeg rejser nu hjem imorgen eller iovermorgen. Partistyrelsen skal samles næste Torsdag for at tage Bestemmelse om de indledende Forberedelser. Og nu vilde det unægtelig være mig meget kært — ja, jeg vilde føle det som noget af en personlig Triumf, om jeg kunde medbringe Deres Tilsagn om at overtage en Kres.“

„De rejser hjem?“

„Ja, imorgen Aften, senest Mandag Morgen.“

„Men De skulde jo gennemgaa en Kur for Deres Søvnløshed.“

„Ja, den maa jeg altsaa afbryde. Jeg betragter mig — Gudbevares! — ikke som uundværlig; men jeg har nu i flere Aar haft Partiets Valgadministration under mig og derved erhvervet mig et Personalkendskab, som ikke saa ganske let lader sig erstatte.“

„Jeg maa først gøre Dem et Spørgsmaal, Direktør Zaun. Da der jo er indgaaet Valgforbund med Arbejderpartiet, tror De saa i Grunden, det vil være heldigt for Partiet at have en Mand som mig paa sin Kandidatliste, — en Godsejer?“

„En Godsejer, der hylder de Ideer om Retten til Jord, som De i sin Tid tog til Orde for i Aprilforeningen — absolut ja! En Godsejer, der tilmed for nylig i Gerning har givet det smukkeste Bevis for sit humane Sindelag. Jeg tænker naturligvis paa den Stiftelse, De har oprettet paa Deres Gods. Var det ikke et Alderdomshjem? Jeg vil sige Dem, at den Foranstaltning vil gøre Dem meget populær netop i Arbejderkres.“

Torben svarede ikke. Det var ham ubehageligt at blive mindet om den Sag. Meget mod hans Vilje havde alle Landets Aviser illumineret hans Navn i Anledning af dette Asyl, som ogsaa paa anden Maade var bleven ham til Ærgrelse og Skam. I næsten hvert eneste Brev, han modtog fra sin Inspektør, blev der forebragt ham Klager fra Asylets Beboere, der var misfornøjede med alt og levede i evig Ufred. Allermest havde det gjort ham ondt,